

Arrêt

n° 246 842 du 24 décembre 2020
dans l'affaire X / III

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

Contre :

l'Etat belge, représenté par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, chargé de la Simplification administrative et désormais par le Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration

LA PRÉSIDENTE F.F. DE LA IIIème CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 8 octobre 2015, par X, qui se déclare apatride, tendant à la suspension et l'annulation de l'interdiction d'entrée, prise le 10 septembre 2015.

Vu le titre 1er *bis*, chapitre 2, section IV, sous-section 2, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dite « la loi » ci-après.

Vu le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 12 novembre 2020 convoquant les parties à l'audience du 4 décembre 2020.

Entendu, en son rapport, V. DELAHAUT, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me M. KALIN *loco* Me F. HASOYAN, avocat, qui comparaît pour la partie requérante et Me P. HUYBRECHTS *loco* Me F. MOTULSKY, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause

Le requérant présente les faits de la cause comme suit :

« Dat verzoeker samen met zijn gezin (voorts: verzoekers) van Armeense oorsprong zijn. Hij werd geboren te Krasnodar (Russische Federatie).

In het jaar '1991 moesten zijn ouders Sumgait ontvluchten wegens de vervolgingen aldaar tegen etnische Armeniërs.

Verzoeker vestigde zich samen met zijn gezin in Krasnodar (Rusland), alwaar hij samen met zijn gezin diverse inspanningen waagde om de benodigde identiteit- en verblijfsdocumenten te verkrijgen, doch tevergeefs.

Vervolgens verhuisde hij samen met zijn gezin naar Kiev (Oekraïne), alwaar hetzelfde werd gepoogd, doch wedermaal zonder resultaat.

Verzoekers vertoefden in Rusland, evenals in Oekraïne op illegale wijze.

Verzoekers vluchtten vervolgens naar België en stelden alhier een asielaanvraag in, dat al reeds een einde heeft getroffen middels arrest vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarover meer in hun administratief dossier.

Verzoeker kan zich niet beroepen op de nationaliteit van Azerbeidzjan, noch op de Oekraïense nationaliteit, evenmin op de staatsburgerschap van de Russische Federatie, evenmin kan hij zich aldaar een verblijfsrecht bemachtigen.

Er zijn diverse stukken aan het administratief dossier gevoegd waaruit voormeld gegeven blijkt.

Aangezien verzoeker ingevolge vordering tot opsluiting de dato 10/09/2015 werd overgebracht naar de gesloten instelling voor illegalen te Vottem ten einde repatriëring naar het land van herkomst, zonder zijn gezin (vader, moeder en broer).

Op 10/09/2015 werd er tevens een bijlage 13 Sexies uitgevaardigd opzichtens verzoeker.

Verzoeker werd echter op 05/10/2015 door verwerende partij in vrijheid gesteld, om reden dat er waarschijnlijk geen reactie volgde van de bevoegde Ambassades inzake een doorlaatbewijs.

Voor het overige verwijst verzoeker uitdrukkelijk naar de inhoud van de bestreden beslissing (Stukken 1).

Dat verzoeker derhalve tegen die beslissingen een annulatieberoep en een verzoek tot schorsing wenst in te stellen en instelt ».

La décision querellée est motivée comme suit :

« L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que :

- 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou;
- 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé a reçu plusieurs ordres de quitter le territoire entre le 20/02/2012 et le 04/06/2013. Ces décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées.

L'intéressé a pourtant été informé par la commune de Mechelen sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire. L'intéressé est de nouveau intercepté en séjour illégal.

C'est pourquoi une interdiction d'entrée de deux (2) ans lui est imposée.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:

Article 74/11, § 1er, alinéa 2 :

- aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou
- l'obligation de retour n'a pas été remplie

Les parents et le frère de l'intéressé résident en Belgique. Toutefois, l'éloignement de l'intéressé n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soit, n'est pas un préjudice grave. En effet, les parents et le frère peuvent se rendre au pays d'origine. On peut donc en conclure qu'un retour au pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 8 de la CEDH.

L'intéressé a introduit une demande d'asile (le 23/06/2011). Le CCE. a jugé (le 07/02/2012) que l'intéressé ne pouvait pas être reconnu comme réfugié et que la protection subsidiaire (sic) ne pouvait pas être prise en considération. Nous pouvons donc conclure qu'un retour vers le pays d'origine n'est pas contraire au prescrit de l'article 3 de la CEDH.

L'intéressé a également introduit le 12/06/2012 une demande de séjour basée sur l'article 9bis de la loi du 15/12/80. Cette demande a été refusée (le 27/05/2013). Cette décision a été notifiée à l'intéressé (le 04/06/2013 - avec un ordre de quitter le territoire de 7 jours – OQT valable jusqu'au 11/06/2013). De plus, l'introduction de cette demande de séjour sur la base de l'article 9bis de la loi du 15/12/80 ne lui donne pas automatiquement droit au séjour.

L'intéressé a introduit plusieurs demandes de séjour basées sur l'article 9ter de la loi du 15/12/1980. Ces demandes ont été refusées. Ces décisions ont été notifiées à l'intéressé (le 01/02/2012 et le 12/11/2013). Sur base de l'avis du médecin de l'OE, nous pouvons conclure qu'un (sic) retour au pays d'origine ne constitue pas une violation de l'article 3 de la CEDH.

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge. Considérant l'ensemble de ces éléments et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de deux (2) ans n'est pas disproportionnée ».

2. Exposé du moyen d'annulation

Le requérant prend un moyen unique libellé comme suit :

“- Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

- Schending artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat aan verzoeker tussen 20/02/2012 en 04/06/2013 bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat hij echter geen gevolg heeft gegeven aan deze bevelen en dat derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijft, niettegenstaande dat hij door Stad Mechelen op de hoogte werd gebracht van de betekenis van dergelijke bevelen en over de mogelijkheden van een ondersteuning van een vrijwillig vertrek. Zoals hierover al reeds geaccentueerd, vormde verzoeker - voor zijn administratieve aanhouding - één gezinscel samen met zijn vader, moeder en broer.

Verzoeker werd op 10 september jl. administratief van zijn vrijheid beroofd.

Er volgden nadien diverse interviews door verwerende partij en bijgevolg ook diverse aanvragen tot de desbetreffend Ambassades inzake de bemachtiging van een doorlaatbewijs, ten einde verzoeker gedwongen uit het Rijk te kunnen verwijderen.

Aangezien de bevoegde Ambassades echter in gebreke bleven om te repliceren, moest verwerende partij verzoeker vanzelfsprekend in vrijheid doen stellen.

Verzoeker werd derhalve op 05 oktober jl. in vrijheid gesteld. Dit gegeven staft des te meer de vaststelling, dat geen enkele staat waarmede verzoeker eventueel binding mee zou bezitten zijn nationaliteit en/of identiteit kan bepalen.

Zijn ouders zijn kennelijk Staatloos en hebben al reeds in het verlegde hiervan stukken van de bevoegde Ambassades kunnen bemachtigen waaruit deze stelling kracht wordt bijgezet.

Niettegenstaande dat er in casu nog geen in kracht van gewijsde vonnis/arrest bestaande is in hoofde van verzoeker inzake de toekenning van het Statuut van Staatloze, mag er – rekening houdende met de elementen aanwezig in hun AD – met voldoende zekerheid worden aangenomen dat verzoeker staatloos is.

Verzoeker kon derhalve geen gevolg geven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten en er een **administratieve onmogelijkheid** in hoofde van verzoeker aanwezig is, met dien verstande dat de ambassade/consulaat van voornoemde landen manifest weigeren (**blijkens ontstentenis van enige repliek op de brieven geschreven in het kader van de gerechtelijke procedures en de meest recente administratieve vrijheidsberoving**) om reisdocumenten of een laissez-passer af te leveren opdat verzoeker zich eventueel naar de desbetreffende staten zou begeven (!)

Dat luidens vaststaande rechtspraak volgt: dat wanneer DVZ geen enkele poging onderneemt om de nationaliteit van een erkende staatloze vreemdeling te laten vaststellen of **hem de geldige reisdocumenten te bezorgen**, maar wel bevelen (zou afleveren) of aflevert om het grondgebied te verlaten **waardoor de vreemdeling gedwongen wordt tot een leven in illegaliteit, hetzij in België, hetzij in het buitenland, men eerstgenoemde in casu de vreemdeling onderwerpt aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.**

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal twee jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel, wijl de bestaande stukken in het AD en de ontstentenis van een reactie van de bevoegde Ambassades bekrachtigen dat verzoeker kennelijk Staatloos is en het grondgebied logischerwijze niet kon verlaten.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de **specifieke omstandigheden** om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (**RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar**).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing eenvoorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoekende partij kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afleiden dat verwerende partij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met alle specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak rekening mee is gehouden nl. het gegeven dat hij kennelijk

staatloos is en dat hij door verwerende partij zelf op 05 oktober jl. in vrijheid werd gesteld na het uitblijven van het afleveren van een doorlaatbewijs van de bevoegde Ambassades.

Derhalve dient er in casu te worden vastgesteld dat, in het licht van art. 74/11, §1 eerste lid vrw., **niet afdoende werd gemotiveerd** over de duur van het inreisverbod.

De aangevoerde middel inzake de schending van art. 74/11 is derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van de behandeling van zijn medische kwalen en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen”.

3. Discussion

3.1. Sur le moyen unique, le Conseil observe tout d'abord que l'interdiction d'entrée attaquée et sa durée sont prises sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi, entre autres motifs que le requérant n'a pas obtempéré aux ordres de quitter le territoire antérieurement délivrés à son encontre, que par conséquent « *l'obligation de retour n'a pas été remplie* », et qu'il n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge de sorte que l'allégation du requérant selon laquelle la partie défenderesse ne s'explique en rien sur la raison pour laquelle elle décide de lui délivrer une interdiction d'entrée et ne motive pas la durée de celle-ci manque en fait.

Par ailleurs, le grief du requérant élevé à l'encontre de la partie défenderesse qui n'aurait pas pris en considération toutes les circonstances de la cause est dépourvu d'utilité à défaut pour le requérant de circonstancier un tant soit peu lesdites circonstances dont la partie défenderesse aurait fait fi.

In fine, le Conseil observe qu'en reprochant à la partie défenderesse de ne pas avoir tenu compte de sa situation d'apatridie qui l'empêche de donner suite aux ordres de quitter le territoire délivrés à son encontre, le requérant dirige en réalité ses griefs à l'égard de mesures d'éloignement qui ne sont pas l'objet de la présente requête et qui n'ont pas davantage fait l'objet de propres recours en manière telle que ses reproches sont dépourvus de pertinence. Qui plus est, le requérant n'a entrepris aucune démarche *ad hoc* en vue de se voir reconnaître le statut d'apatride et est dès lors malvenu de se prévaloir de cette prétendue qualité.

3.2. Au regard de ce qui précède, il appert que le moyen unique n'est pas fondé.

4. Débats succincts

4.1. Les débats succincts suffisant à constater que la requête en annulation ne peut être accueillie, il convient d'appliquer l'article 36 de l'Arrêté royal du 21 décembre 2006 fixant la procédure devant le Conseil du Contentieux des Etrangers.

4.2. La requête en annulation étant rejetée par le présent arrêt, il n'y a plus lieu de statuer sur la demande de suspension.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique

La requête en suspension et annulation est rejetée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le vingt-quatre décembre deux mille vingt par :

Mme V. DELAHAUT,

présidente f.f., juge au contentieux des étrangers,

M. A. IGREK,

greffier.

Le greffier,

La présidente

A. IGREK

V. DELAHAUT